

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 57 březen 2017

Ahoj! Říká se, že prej v březnu se má ještě zalízt za kamna... ale proč vlastně? Po tom, co by se dalo diskutovat jestli únor byl nebo nebyl dobřej, je tu čas, s kterým vcházíme do brány Měsíce vran a ten je sakramentsky pozoruhodnej. Zima se sice ještě plně

nevzdává vlády, ale cosi už kvasí pod povrchem věcí. Pod ledovým příkrovem se začíná probouzet nověj život, dny se dloužej a je teda čas zamávat sněhu a uplácat posledního sněhuláka, zase nazout botky z toulavýho telete a přebalit zimní vybavení za lehčí. Vony ty vandry v zimních měsících, kdy teploty klesaj pod bod mrazu a leží třeba i sníh jsou sice práma (ač pro nezasvěcenýho zavánějí bláznovstvím), ale přece jen už se toho jara nemůžeme dočkat. Myslíme, že tu zimu a chlad postrádat nebudeme.

Nejni přece krásnějšího ročního období nad to, kdy zima ustupuje prvním hřejivejm slunečným paprskům. Jaro funguje jako mocnej opiát. Cejtíte to taky? Ožívá příroda, i my – lidi. Těla jsou sice ještě zimě zesdláblý a plný nahromaděnejch toxinů působících únavu a otupělosti, ale v týhle křehký době se už cejtíme svobodnějši a čím nás to táhne ven...

S jarním oteplením začíná start do hlavní vandrácký sezóny.

Co nevidět se sejdem, zase o jednu zimu moudřejši a třeba i ty noci budou fakt tak nějak ohnivě růžovějši – jak prej to znávaj starý trempové. Vono ale nejni jaro, jako jaro, třeba to arabský se zrovna moc nevyvedlo a to lepší muší bejt to tramský. A co k tomu patří víc, než svěží vzduch, první jarní bylinky a třeba i žlutásci, který už teplo vyhnalo z jejich zimních úkrytů,

po
pocit
dál víc

devětsily prorazivši zmrzlou zem... nebo taky sněženky. Na konci zimy zahrajou kouzelnou zvonkohru, kterou oznamujou příchod blížící se obnovy života v přírodě. Bílý květy těchhle poslíčeků jarního vánku jsou možná ještě prochládlý jinovatkou, ale už

jsou symbolem naděje. Neváhejte a první, který uvidíte, si pohlad'te pro štěstí. Nebo utrhněte, vložte do cančáku a za rok zase vyměňte za nový. I konvalinky omamně provoněj první jarní vzduch a jsou jako očarovaný klíče, jimiž se odemykají spící louky. Konec zimy oznamují i sedmikrásky, jejichž kvítka zdobí každou mez a okraje cest. V čerstvý jarní zeleni prostě vynikají všechny květy a jednoduše se těm kouzlům nestačí divit. Paprsky slunce, ta žhavá životodárná energie, se nás dotýkají a zároveň předávají důležitý informace. Jsou dárcem života i léčiteli zároveň, vždyť ta duševní vyčerpanost a únava po zimě musí pryč, tělo potřebuje dobít baterky, zbavit se stresu, strachu či zlosti.

Už se nemůžete dočkat toho, jak nasajete vzduch aromatizovaněj lesama a vodou a je vám jasný, že zase přišel čas slunce, toulání a tráti a koho na nich potkáte je přitom úplně fuk. Hlavně, že zase ožijou všechny ty oblíbený nebo třeba i utajovaný tábořiště, na dlouhejch štrekách se to zahemží všemi co utíkají před sešněrovanou disciplinou a palec si s gusem zalomí jižani i severani, těšice se na nový šprťouchlata, co si zase budou provádět. A tak nějak jiný a snad i tolerantnějši budou

všichni ty různý lesmajštri, který s náma v tuhle chvíli třeba i zahrajou na stejnou notu.

Ve skříních skončí stany tahaný ven v zimě (stejně jsou malý a na nohy v nich táhne...), prolufťujou se bivakovací plachty a kusy igelitů pod spacák, v kterým se to tak krásně usíná, když posloucháte písničky vandráků doléhající k vám od ohně – teda pokud na něm nechcete mít smůlu a jehličí všude tam, kde vám to radost neudělá.

Bude se vítat jaro a to jaro v trempský historii už devětadevadesátý! Už v lednu kamarádi s tajuplným výrazem rozdávali zvadla, jen aby oni byli určitě ti první. Jen vás prosíme – u těch ohňů zase neotvírejte stavidla blbosti řvát jedno jméno za druhým... proboha, kde ten zlozvyk vzal? Jak říká kamarád Pedro: „Při týhle zvrhlý módě si asi každěj léčí mindráky. Čekají na chvíli kdy si budou moci zařvat a dokázat, jaký jsou frajeři. Na to ale ta MINUTA TICHÁ (!) nebude stačit.

První den se kvapem blíží a vy jen doufáte, že nová jarní kolekce trampskýho ošacení nebude od loňský tak rozdílná... byla přece diost elegantní. A pokud ne, tak si s tím hlavu nelamte. Důležitý přece jsou ty romantický večerní ohničky s písničkama, rozsáhlý lesy i řeky s meandry a peřejema. No ano, jaro přece nevitají jen trampové. I vodáci myjí odemykání svejch oblíbenějch toků. A pokud žádnou keňů nevladníte, můžete po proudu posílat aspoň lodičky vypižlaný z kůry a dívat se jak kličkujou mezi ledovýma krama, dokud jsou vidět. Dlouho to asi nebude, protože tyhle jarní řeky, to je pěkněj fofr. Jsou rozvodněný potokama a

pramínkama, který, nacpaný tajícím sněhem, stékají z okolních kopců. V létě jsou jejich koryta vyschlý, ale teď se jimi valí vody a plní řeky. Tak dávejte majzla na to, ať to jaro, co nastupuje do koloběhu ročních dob, nemá taky v botách. Už je téměř tady (a tudíž je na dosah i léto) a i když na cemru už zase přibyly nějaký ta křížky a lecos pobolívá,

nedávejte to znát a hezký počasí si nenechte utýct. Konec konců, v USA to prej vzal do ruky taky nějaký tramp (nebo Triumph?). A pokud vás přeže všechno někdo pošle do háje, neváhejte a promptně jeho prosbu vyplňte... a my vám k tomu přejeme rychlejš a svižnej krok. Třeba se někde v tý jarem báječně vonící krajině potkáme....

Redakce

VOLÁNÍ NA JARO, BOJKOT ZIMY....

Bojkotujme zimu a pokud to příroda nezvládne, snažme se o to my, lidé. Po krátkém zamyšlení se nad efektivní realizací navrženo jest následující:

Ti z vás, kteří mají „ptačí“ příjmení (Špaček, Kavka, Vrabec, Slavík, Sýkora,

TULÁKOVO JARO

A už je tu, kluci, jaro !
Co čekání nás to stálo...
I přes vločky, zbytky mrazu,
přes vítr co nese sníh
a sype jej po polích...
Přec jenom nám stálo za to
počkat na sluneční zlato.
Sněženky a bledule,
podléšky i violky,
petrklice, krokusy
ještě zimu okusí.
Ale stále víc a více
ptáčkům rozepínají se plíce.
Od ranního kuropění
slyšíš jejich sedmihlásky,
písně nad něž v světě není !
A nás s duší tuláka
jaro též ven vyláká.
Do lesů, polí i k řekám
s baňohem na zádech
spěchám.
Osada nás zase čeká
všechny z blízka
i z daleka.
S kytarou a písničkou
pozdravíme naši
starou, dobrou
chajdu maličkou...

Jička... Sikorovi měkké „i“ neomlouvá, gramatika sem, gramatika tam, každý pták dobrý...) vylezou na nejbližší strom a začnou šveholit, švitořit, štěbetat a jelikož simulujeme jaro, tak se samozřejmě za účelem rozmnožování u toho musí tvářit vlně, dámy poodhalí výstřihy, páni načechrají chocholky, je povoleno stavět hnízda.

Přírozeně Vrána, Vránová, Havran a podobná havěť zavřou zobáky a odtáhnou na sever – třeba lyžovat, to je jedno.

Kolegové Suchý, Suchánek, Sušák, Vysušil a jim podobní poberou lopatky, smetáky, vysavače, hadry a fény a začnou odstraňovat sníh a vlhkost. Pomůže jim např. Teplý nebo Horká.

Ti z vás, kteří disponují příjmením typu Louka, Fiala či jmény typu Květa, Jiřina a ojediněli jedinci jako Petr Klíč apod. se výrazně oblečou, nalíčí a na místech již ošetřených pány Suchým a spol. zahrabou své bosé nohy po kotníky do země, vztyčí paže k nebi a budou se snažit tvářit blaženě.

Ježek, Kuře, Zajíc, Králík – vylézt z brlohů, odblešit a rozmnožovat!

Ostatní s nepoužitelnými jmény (Nikodýmová, Choura, Šilhavá...) se lehce oblečou a za tance Volání jara začnou zpívat písně s jarní nebo letní tematikou (Léto od Ivety Bartošové, Léto je léto – Song of Jamaica – Od Vondráčkové),

choreografie je individuální, leč zakázány jsou pohyby připomínající sníh, sněžení, vánoční stromek, lyžování, lety na lyžích, Ježíška, soby a podobné symboly zimy. Počet

opakování nejméně 5x denně. Pány a dámy Mrázkovy, Studených, Zima a jim podobné je bohužel nutné obětovat. Jaru zdar!

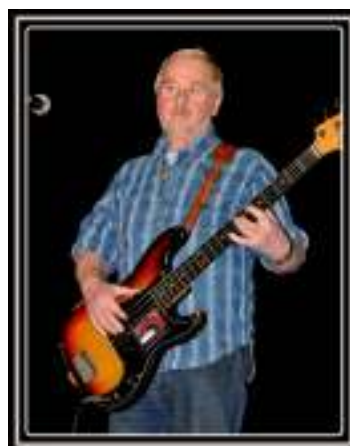

.....došlo po prosincové uzávěrce

27.12. 2016, jen pár dní po svých 75 narozeninách odešel do muzikantského nebe

VÁŠEK VEBR

od r. 1970 dlouholetý člen hudební formace Kamarádi táborových ohňů (předtím Mustangové), jeden z mnoha nenápadných doprovodných muzikantů v pozadí, doprovázejících hvězdy formátu Waldemara Matušky apod. V Českých Budějovicích jsme jej naposledy mohli vidět při živém koncertu KTO ve studiu čs. rozhlasu...

+++++

ODEŠEL TRAMPSKÝ VELMISTR MAGIE

Doslova jako rána na solar na mne zapůsobila zpráva, která přišla na samém začátku letošního roku a sdělovala, že o prvním svátku vánočním odešel do věčných lovišť ve věku 72 roků JOE INDIÁN, občanským jménem Jan Spěváček. Nemohla jsem tomu uvěřit. Byl to velice zvláštní a mimořádný človíček a mne nikdy ani ve snu nenapadlo, že by mne mohl předejít na té přesmutné cestě bez návratu.

Za seznámením s Joem Indiánem po trampské linii jsem vdělila plzeňskému Lišákovi, který mě a pár dalších kamarádů sem tam protáhl po trampských lokalitách západočeských a brdských. Při jedné z těchto výprav, koncem sedmdesátých let, jsme se neplánovaně setkali i s Joem, šerifem T.O. DELAWARE. A pak asi ještě jednou nebo dvakrát. Byla jsem tehdy naprosto unesená tím, co nám večer předváděl u ohně. Poprvé a asi taky naposledy v životě jsem viděla něco jako kulový blesk a

dodnes nevím, jestli veškeré ty předváděné efekty byly realitou nebo jen davovou halucinací. V každém případě to byl zážitek, na který nikdy nezapomenu, i když detaily se mi již postupem času smývají. Při své návštěvě jihočeského Fort Hazardu pak Joe předváděl zase jiné své umění – a to odstraňování drobných zdravotních potíží příkládáním rukou.

Druhou etapu setkání odstartoval především zájem o jeho nevšední schopnosti, tentokrát ale z hlediska novinářského. Takže jsme se někdy v polovině devadesátých let za Joem vypravily s kamarádkou Zuzanou ze Zlatého klíče přímo do Krupky, kde žil se svou rodinou. Tady už jeho prezentace nabývaly poněkud jiných forem, i když stejně udivujících a svým způsobem šokujících. Během naší návštěvy přijela ještě redaktorka z časopisu Spirit, pro který jsem v té době také psávala. Byla s Joem v pravidelném kontaktu. Všechny tři jsme potom měly možnost zhlédnout

některé z ukázek popírajících fyzikální i jiné zaběhané zákonitosti, které předváděl mimo jiné jako pokusný subjekt i na světové konferenci psychotroniky v Japonsku. Coby médium v tomto směru však působil i při řadě jiných vědeckých příležitostí. Vyprávěl nám celkem podrobně o své úzké a četné spolupráci s doktory, o svém působení v Mystické společnosti gnostické (coby velmistr) či v léčitelské komoře. Navíc nám názorně předvedl na mých společnicích i regresi do minulých životů v hypnóze. O Joeovi a s ním jsem pak napsala pár článků na téma psychotroniky a esoteriky, ale i s odkazy na indiánskou životní filosofii apod. Dokonce mne poctil tím, že mi poslal k posouzení své rukopisy, ale bohužel se nám tehdy nepodařilo sehnat pro ně vydavatele. Asi tehdy ještě nebyla zralá doba k tomuto kroku. Nakonec ale stejně spatřily jeho knihy světlo světa na jihu, protože mu všechny čtyři tituly (Cesta magie, Rozmluva s duchovním mistrem, Tulák po světech, Od Blaníku do všech světadílů), z nichž poslední vyšel v loňském roce, vydal jeho dlouholetý přítel, jihočeský spisovatel a nakladatel Ondřej Fibich. A to je moc dobře.

Možná, že teď sedí někde u nebeského ohníčku právě s Lišákem a povídají si třeba o nás tady dole....

HanHos

PRVNÍ STOPOU

osmičku. Možná se to nebude zdát tolik, ale vždycky se najde několik desítek kamarádů, kterým už se vanilkový cukroví převedlo a po rodinných dejchánkách už touží konečně zase vypadnout někam ven. Právě to a setkání se stejně potrefenýma

radostnej ruměnc. Von konec konců ten ruměnc a jemu podobný vykouzlili z kapes maskáčů i pochodníci a tak bylo čím zahánět ten chřipkovéj moribundus. Stopa vedla z Kamenného Oujezda do povodí Rančáku a přes

Když jsme před lety vyráželi provětrat si hlavy po právě skončených vánočních svátcích, netušili jsme, že tím zaděláváme na tradici, která už letos sáhla na kulatou

poskytuje obligátně první lednová sobota. Letos se konečně přidala i zimní královna, která tu toulavou pěšinu konečně „pocukrovala“ a na tvářích vykouznila

ruiny hrádku Kotek na strmém útesu nad Velkou řekou k Šilhavý chobotnici na jezu U Rybů. Ten jez vlastně ani nebyl vidět a i řeka svým ledovým příkrovem připomínala spíš Yukon, ale aspoň jsme se nemuseli bát front žíznivejch vodáků, kterejch je tu v létě plno, stejně jako chaťáků z nedalekého Údolí sporů. Dost možná, že někomu scházel tradiční čundrej (speciální

svařák trampskýho ražení) a holt možnosti se mají vyzkoušet všechny. A kdože to všechno tím sněhem klouzal s náma? Ze zmrzlý myslivny se mi vybavují pardi z osad Naděje, Úplňku, Tuláci jihu, Jižní střela, Zlatá lebka, Kanadský vlci..... nescházela ani

perut' Černýho havrana z Protivína a mnozí další. A samozřejmě že bez písniček se to taky neobešlo, i když pravdu povediac

víc než venku v tom ledovém povětří se potom hrálo v boršovský hospůdce Pod skálou, kam se většina z nás na závěr iniciativně přesunula. Zvláštní – tam

kamarádi trefili i bez orientačních mapek obětavě rozdávaných Kajkem.

Za pořádající osadu tedy díky všem co s námi bez ohledu na osobní pohodlí tenhle

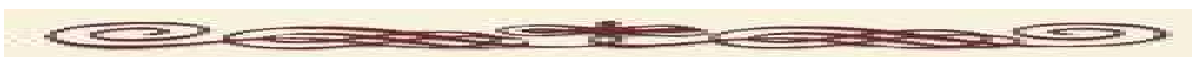

start do nový vandrácký sezony uskutečnili. Možná to moc nebylo, ale nemusí přece pršet, stačí, když sněží....

Za pořádající T.O. Satan – Jožin

<http://tosatan.rajce.idnes.cz/Prvni stopa 2017/>

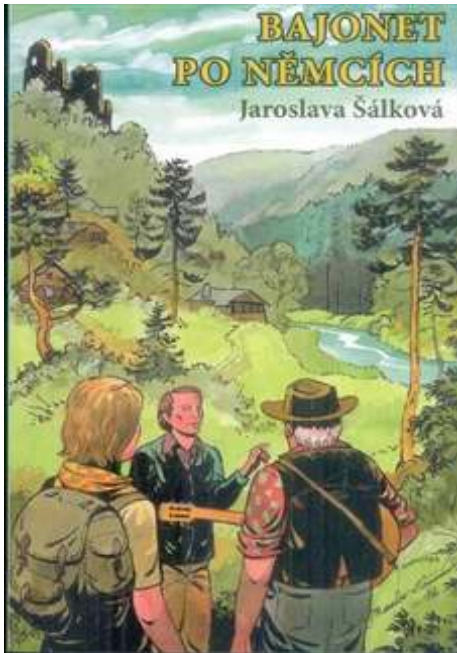

DETEKTIVKY S VŮNÍ JEHLIČÍ

Není zrovna moc knížek, tím méně detektivek s trampskou tematikou, i když v posledních letech přece jen něco málo z tohoto žánrového šuplíčku přibylo. A to nejen díky tomu, že se nějaký tramp nebo trampská parta dějem pouze nezajímavě mihnou,

ale přímo se stávají jeho ústředními postavami. V knižní novince Jaroslavy Šálkové, v tramském světě známém jako Kavče, sice hlavní roli převzala svérázná chatařka Oliva Foglová, ale opominut nebyl ani současný tramský svět a jeho specifika. Knižku s názvem *BAJONET PO NĚMCÍCH* podle jedné ze tří zařazených povídek vydalo na sklonku roku 2016 pražské nakladatelství Václav Vydra. Její nespornou přitažlivost navíc umocňují i typické ilustrace populárního kreslíře a banjisty Marko Čermáka.

Kulisu všech tří detektivních příběhů tvoří chatařská enkláva v pískovcových skalách, jednoduše pojmenovaná Stará osada, která si zachovává svůj exotický kolorit nejen odkazem Divokého západu, ale i tím, že se zde žije jako za starých časů – bez elektriky, příjezdových cest či přívodu vody. A nesporně excentricky působí i většina zdejších

obyvatel, ať už se jedná o Oliviny nejbližší sousedy nebo přestárlé kovboje z vedlejší osady. Přes veškerý zdánlivý poklid, stranou městského ruchu a pohodlí, v každé povídce zakopnete nejméně o jednu mrtvolu. Zdá se, že bývalá sekretářka známého pražského advokáta Oliva Foglová, mimo jiné majitelka staříčké chaty První hlídka, přitahuje vraždy jako magnet. Nejen tímto rozhodně neopomenutelným faktem, ale i svým bystrým a logicky spořádaným úsudkem mi tak trochu připomíná filmově profláknutou spisovatelku Jessicu Fletcherovou z amerického televizního seriálu *To je vražda*, napsala. Musím ale spravedlivě dodat, že rázná, ale citlivá a velkorysá Oliva je mi přece jen bližší a sympatičtější, už tou svou chatařskou zálibou a českou náturou.

Pozvolný rozjezd, zejména u první povídky *Bajonet po Němcích*, působí příjemně uklidňujícím a zdánlivě pohodovým dojmem a jen jakoby mimochodem uvádí čtenáře do prostředí, se kterým se pak bude setkávat na všech dalších stránkách. Připadáte si tudíž jako tamní usedlík spolehlivě se posunující po jednotlivých místech děje a nejste vhozeni rovnou do víru zápletky a nuceni tápat v orientaci, kdo je kdo na scéně zločinu, protože všechny osoby jsou vám postupně představeny i v dílčích souvislostech. Z nastíněných, zdařile plastických popisů je jasné i méně bystrému čtenáři, že autorka zvolené prostředí zná dokonale a pohybuje se v něm s naprostou jistotou. Obdobně jako při vykreslování jednotlivých postav na scéně, jako by měla v paměti zakotvené reálné osoby pro jejich předobrazy.

Souhrnem těchto faktů bych pak věceměně souhlasila s autorkou, která ve skromnosti své dílko hodnotí jako lehké víkendové čtení do vlaku. Rozhodně ale ne jen pro starší dámy, jak tvrdí dále. I když děj zrovna nesrší akčností, vypjatými drastickými scénami a čtenáři se nebrodí potoky krve, spolehlivou linku napětí si povídky udržují od prvního okamžiku po nález mrtvoly až po rozuzlení ne vždy prvoplánově odhadnutelné. Všechno se sice odehrává tak nějak poklidně, samozřejmě, v nenápadném všednodenním rytmu, o to víc je pak

zločin v tomto kontextu překvapující a šokující. Snad i nečekaně vzrušující. To mi zase mimoděk evokuje jinou knižní postavu slečnu Marplovou, která dokázala rozlousknout komplikovaně zašmodraný zločin mezi pletením a pečením vyhlášených jablečných koláčů. Se stejným laskavým, vědoucím a chápajícím nadhledem jako naše zmíněná autorka z Líbeznic. Že by se na našem malém knižním písečku vynořila nová česká Agatha Christie? To bychom jistě všichni přivítali s velkou radostí.

V úvodní povídce Bajonet po Němcích se čtenář teprve seznamuje s místními poměry, s poněkud trhlými obyvateli chatové osady i blízkého městečka Poříčí a mapuje si místo dění. K nosaté chatařce Olivě a jejímu psíkovi Vacínkovi, kterému panička vyká, si teprve hledá vlastní cestu, stejně jako do děje vstupující vyšetřovatel kapitán Kroucký. Do role podezřelého se shodou okolností dostává mladičkový trampík Radek právě díky svému v tramské výzbroji ceněného bajonetu. Druhý příběh pak naservíruje čtenáři i menší odskok do tramské minulosti v době komunistického režimu, jednoho sice sympatického, ale silně podezřelého emigranta, který se vrací na místa svého mládí, ale i malou, neplánovaně se zvrhnuvší love story. Třetí detektivka už prezentuje jak Olivu, tak její přátele jako staré známé, ale vnáší do příběhu nový

prvek – a to tajnou prázdninovou sektu, věřící na mimozemský život na jiné hvězdě ve vesmíru. A právě mladičkové studentky z této skupiny kolem tajemného mladíka zvíří prázdninový poklid nejen mezi chataři, ale v celém širokém okolí. A pochopitelně Oliva Foglová nezůstává v rozmotávání dějových klíčků a složitých vzájemných vztahů stranou. A přestože je stále o několik kroků před policejním vyšetřováním, nedokáže zabránit další tragédii. A vy se nestačíte divit, co všechno dokáže pokroucená lidská psychika.

S přemýšlivou a sympatickou Olivou se sice na posledních stránkách knihy rozloučíme, ale předpokládám, že autorka si ji uchovává i pro další příběhy s detektivní zápletkou. A třeba to nebudou zrovna vraždy.

Hanka Hosnedlová

Kulturní sondy

TRAPSAVECKÉ MINIATURY

Miniatury č. 61 zavedou čtenáře za hraniční lesy české kotliny a to rovnou za oceán, do vzdálené Kanady, na Yukon. Autorka Mývala, příjmením Kennedy, dříve Švábenská, je renomovanou trapsaveckou autorkou. Povídky ve sbírce vám přiblíží život v drsné severské přírodě, tamní lidi i jejich osudy a v jedné povídce se vrátíme i zpět k nám.

Partáčkou na Mývaliných putováních bývala

NENECHTE
SI UJÍT

veleúspěšná zlatá trapsavkyně Tapi, která se ujala jak korektur, tak předmluvy. Přejeme tudíž příjemné čtení....

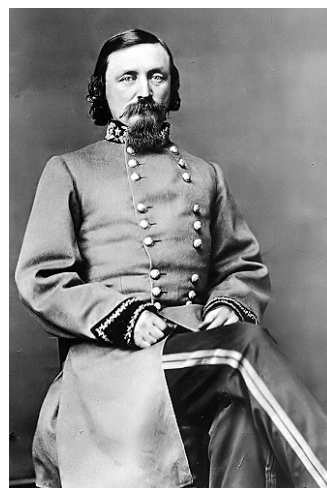
GENERÁLOVÉ V ŠEDÉM

Kapitulací konfедераčních vojsk v květnu 1865 u Appomattoxu skončila jedna z velkých ér historie Spojených států, éra, kterou se dodnes někdo snaží glorifikovat a jiný naopak co nejvíce odsunout do pozadí. Historie je tu ale od toho abychom se z ní poučili a o to jsme se snažili i v Jižanovi, snažice se po celé čtyři roky popisovat konflikt tak, jak by se na něj asi díval Johnny Reb - voják z jedné bojujících stran, v roztrhané šedivé blúze. Nakolik se nám to povedlo musíte posoudit vy čtenáři sami. Nedá nám to ale a přece jenh se tu a tam v Jižanovi k tomuto tématu stále vracíme. Snad už i proto, že lidé neznající historii jsou nuceni si ji zopakovat. Sami dobře vidíte jak poslední presidentské volby (ne nepodobné kampani Abrahama Lincolna) dokázaly Ameriku opět rozdělit na dvě nesmiřitelné poloviny, kde se dokonce - jako v případě Kalifornie - opět ozývají hlasy vyzývající k odtržení a vystoupení z celku Unie. Nejsme tu ale v pozici posuzovat nakolik jsou tyto výzvy oprávněné a legitimní. Naší snahou bylo a je prostě vás seznámit s muži, kteří v dobách konfliktu označovaného jako Sever proti Jihu toliko neloupali buráky, ale snažili se na velitelských postech otočit kolo dějin a přízeň štěstěny nasměrovat k hvězdnatým vlajkám „staré dobré Dixie.“ S některými z těchto válečníků jste se už seznámili (Lee, Longstreet, Jackson, Mosby...) a další jsou pak nastoupeni a připraveni podat hlášení o své životě a působení v řadách secesse. Dnešním v pořadí pak je

GEORGE EDWARD PICKETT

Vyšňořený, roztomilý, dlouhovlasý a navoněný chlapík, jak jej známe z historie i z filmů, se narodil 28.1. 1825 ve virginském Richmondu a na vojenskou akademii ve West Pointu graduoval jako jeden z devětapadesáti kadetů v r. 1846 – vlastně tam nastoupil jen díky stykům s přítelem jejich rodiny Abrahamem Lincolnem. Snad i proto pak později v jeho přítomnosti nesmí na adresu tohoto muže padnout jediné urážlivé slovo, ačkoliv Lincoln v pozdější době už není jen obyčejným nepřitelem, nýbrž ztělesněním veškerého zla pro všechny příslušníky jižanských vojsk. Pickett studoval zároveň se McClellanem, Jacksonem a mnohými dalšími, jejichž jména jsou později synonymem velitelských postů obou stran občanské války. Studium mu

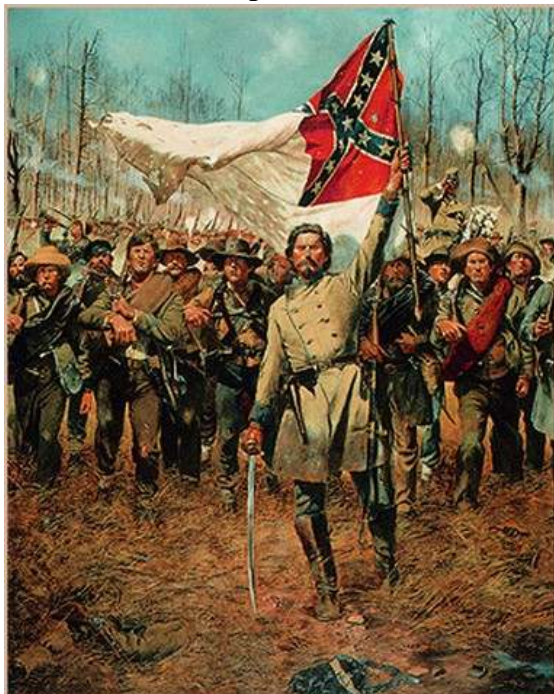
moc nešlo, vlastně byl ve svém ročníku prospěchově nejslabší a snad i proto už tehdy vyrovnává nedostatek vědomostí nadbytkem bujaré nevázanosti. Je starší než jistá studentka z Lynchburgu, do které se zamiluje. Ona pochází ze známé rodiny LaSalle Corbelle a dostane se jí té cti, že jí Pickett přísahá, že se nikdy nedotkne alkoholu. O tom,

zda svůj slib dodržel, historie cudně mlčí...

V r. 1847 už jako poručík 8. pěšího pluku bojuje Pickett v americko – mexické válce. V bitvě u Chapultepecu, v září 1847, se poprvé proslavuje, když při útoku přebírá z rukou zraněného (tehdy ještě majora) Longstreeta vlajku a jako první dosáhne nepřátelského opevnění. Po uzavření míru jej pak vidíme sloužit na různých pozicích až do hodnosti kapitána ve službách Texasu a Virginie...

Ilustrovat průběh občanské války a životní cesty generálů jejichž střety rozhodly o podobě dnešních USA je mnohdy obtížné. My ale víme, že hned po vypuknutí nepřátelství (15.4. 1861) se Pickett – jsa Virgiňanem jako Robert Lee – přiklonil ke Konfederaci a získává hodnost majora a pak i plukovníka a stejně jako v Mexicu i teď bojuje po boku Jamese Longstreeta. Válší u Williamsburgu, Seven Pines i Antietamu a jinde a posléze je jmenován do hodnosti brigádního generála. Spolupodílí se na vítězství u Fredericksburgu i Chancellorsville a po zranění u Gainess Mille je povýšen do hodnosti

generálmajora a je mu svěřeno velení jedné z divizí Longstreetova armádního sboru.

Jeho jméno je ale ponejvíce dáváno do souvislotí s bitvou u Gettysburgu a tragicky slavného, leč neúspěšného útoku jeho vojáků na Meadovy pozice na Cemetery Ridge. Zde si musíme říci, že virginská armáda do té doby dokázala v průběhu války svého nepřítele opakovaně porážet a to i přes své výrazné oslabení. Díky těmto vítězstvím ale vzrostlo sebevědomí generála Lee natolik, že začal dělat vážné chyby. Jednou z nich byla i výše zmíněná bitva, která jihu prakticky zlomila vaz.

Zpočátku to tak nevypadalo a po třech dnech bojů se zdálo, že jižané mají stále navrch a Pickett, jehož virginská divize vstupuje hříčkou osudu na bojiště jako poslední, se dokonce obává, že o poslední velkou bitvu celé války nakonec přijde. Pak ale Lee, přes Longstreetovy kategorické protesty, nařizuje útok přímo na střed nepřátelské formace a i když spolu s Pickettem útočí do vrchu nekrytou plání i vojáci generálů Johnstona Pettitgrewa a Isaaca Trimbleho, následující masakr je do historie navždy zapsán jako Pickettův útok.

<https://www.youtube.com/watch?v=dSraOETHWY>

Pickett ho jako jediný z velitelů divízi přežil... no a jak to tak chodí, protože nikdo nechce kopat do mrtvých a obětní beránek se najít musí, hodili mu celý tenhle malér na krk. Nic už nepomohlo, že Lee se k porážce postavil čelem a čestně přiznal svou vinu na tomto debaklu. Pickett byl prostě vinen a hotovo. Dočkal se sice značné slávy, ale nikdy už se nezbavil chmurných vzpomínek na tento den. Po skončení války ještě jednou navštívil spolu s Johnem Singeltonem Mosbym (viz Jižan č. 54) teď už bývalého generálka Lee, ale i podle Mosbyho bylo toto setkání „příliš chladné.“ Po schůzce prý Pickett prohlásil: „Ten člověk zničil můj život...“

Když George Pickett po tragickém útoku hlásil Leeovi, že už žádnou divízi, která by mohla pokračovat v bojích nemá, byla to pravda. Skutečně byla prakticky zničena. Ani jeden z výkonných důstojníků nezůstal nezraněn. Z 13 plukovníků, kteří v bitvě spadali pod jeho velení, bylo 7 zabito a 6 zraněno a ztráty mužstva přesáhly 60%! Pro srovnání snad lze uvést stejně smutně proslulé nasazení lehké brigády v Krymské válce, které skončilo se ztrátami 40%. Tenkrát se zkrátka smrt ještě nevyhýbala ani nejvyšším šaržím.

Vždyť třeba ze 425 jižanských generálů jich rovných 77 padlo přímo na bojišti.

Podle některých zpráv to vypadá, že Pickett po Gettysburgu jakoby ztratil svou jiskru a že když sledoval nesmyslná jatka svých vojáků ztratil i důvěru ve své nadřízené. Už nikdy nebyl tím, čím býval. Jeho reputace upadala i po bitvách u New Bernu, Petersburgu, Saylers Creeku a nakonec ho Lee zbavil velení úplně. Pár dní na to ale sám musel kapitulovat u Appomattoxu.

Po válce se pak Pickett musel živit jako pojišťovací agent a padesátiletý umírá 30.7. 1875 ve virginském Norfolku. Jeho postava je pak celkem dobře ztvárněna ve filmech Gettysburg a Bohové a generálové, kteréžto jsme už také několikrát avizovali a opět doporučujeme ke shlédnutí.

Jožin

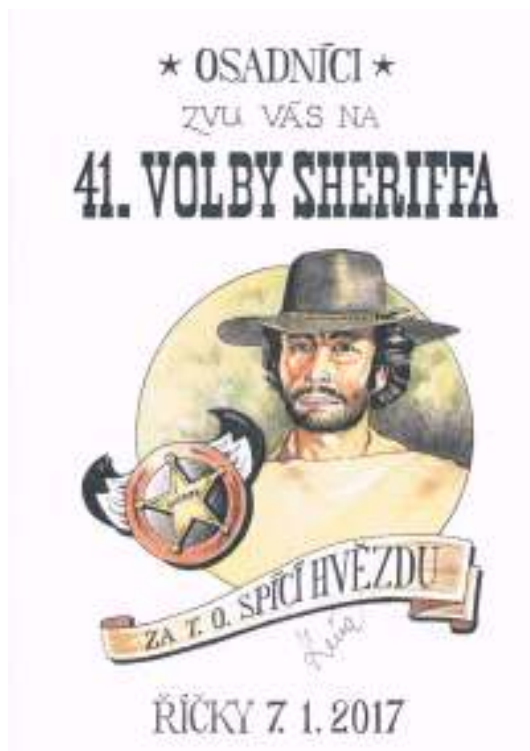
OBYČEJNÝ ČUNDR

Když jsem loni v prvním poprázdňinovém víkendu vyrážela na vandr, setkala jsem se ke své velké radosti na nádraží s dvojicí trampiků, zhruba tak o generaci mladšími. Samozřejmě hned po pozdravu následovala otázka, kam vlastně razím? Upřesnila jsem místo svého cíle směrem na západ a dočkala se dalšího dotazu, cože se tam koná.

Když jsem odpověděla, že nic, nedůvěřivě se vyptávali dál. Ani potlach, ani slezina, ani hry, ani oslava narozenin, nic takového, prostě běžný, lehce šlapací čundr s dvojicí pražských kamarádů... Odcházel zklamáni a s přesvědčením, že jim zřejmě něco zásadního tajím – proč bych tam přece jinak jela....

H. H.

STAREJ JE NOVEJ

Jasně, naskytá se otázka vo co vlastně kráčí, ale zasvěcenci dobře ví, že první lednovej tejdén je zároveň časem obnovování šerifskýho postu

v osadě SPÍČÍ HVĚZDA. Chtělo by se říct, že vlastně formální (leč osadní pravidla tak určují) protože hvězdu na prsou zodpovědně nosí už

řadu let kamarád Keňa. A určitě to dělá dobře,

protože ho spoluosadníci ve funkci potvrdili i

pro další rok. Stejně tak dopadl i jeho deputty Blond'ák, takže na Říčkách – v povodí Lomnice a Skalice - vlastně nic novýho. Starý jsou zkrátka zároveň i nový a my se nemusíme učit jiný jména. Blahopřejeme a už se těšíme na květen, kdy tu s osadou oslavíme její 40. výročí...

... a Broku, díky za poslaný fotky

Jožin

VĚŘÍM

Vě-řím až jarní dešť poslední spláchne z horkejch let a na dla-
 vě-řím že láska chutná tím víc čím je jí min' tak už to
 ních z vyprahlejch dní zůstane vyschlej amu-let že nako-
 je a písni svou na tomhle nic už nezmě-ním jen
 nec jak ptačí křídla zašumí něhou v srdci mým tuj měkkej
 mít na chutli sílu zastavit okamžik a čas abych svůj
 hlas co řekne mi že zůsta-ne už jenom stín Ref: Never
 den tak jako dřív na konec zase nepro-pás
 more never mo - ve vě - Never more never more

TRAMPSKÝ HŘBITOV BRDY

... nedaleko Jínců patrně dostane další novou cedulku. Což o to. S tím, že se každý z nás jednou bude muset vypravit na ten nejdelší vandr bez návratu, s tím už se tak nějak dopředu počítá a každý se s tím smířil. Jiná věc je, jakým způsobem se to stane. A v tom vězí meritum věci. Jistě už jste se doslechli – a jak by taky ne, tramská tichá pošta funguje daleko spolehlivěji než ta oficiální – tedy jistě už jste slyšeli o tragedii, která sde na začátku roku právě nedaleko Jínců odehrála. A pokud snad přece jenom ne, dovolím si ve stručnosti shrnout následující známá fakta.

Novoroční setkání kamarádů trampů v Čenkově mělo smutnou dohru. Ze soboty na neděli skončil mezi Jínci a Čenkovem tragicky život jednoho z nás, kterážto událost pochopitelně ihned rozvířila poklidné vody trampského dění v celé republice a vlastně nejen tam.

Na tuto oslavu byl totiž pozván také brněnský kamarád Leon (?), aby viděl, jak se baví vandráci na Brdech. Kamarádství, stejně jako přátelství, je mezilidský vztah, vyznačující se vzájemnou náklonností a porozuměním. Lidé se v tomto vztahu vůči svým protějškům chovají ohleduplně a chtějí pro své přátele a kamarády to nejlepší. Proto také zvadlo na počátku toho všeho putující na Moravu. Zbytečně se ale neříká, že žádný, byť sebelepší plán, nepřežije ani první fázi své realizace. Problémy se začaly kupit hned od začátku. Regině, té, která Leona pozvala prostě v Berouně ujel vlak a tak zůstala trčet na tamním nádraží, zatímco Leon dorazil v předstihu do Jínců. Když si spolu volali naposledy, hlásil jí, že už to má jen kousek... a pak už nezvedal telefon. Po cestě se stavil v Jínecké harendě, kde narazil na kamaráda Tarzana, s nímž chtěl po nějakém čase pokračovat v putování. A znovu zaúřadovala krutá náhoda.

Zatímco si onen trempík ještě odskočil na WC, on už na něj nepočkal aby šli dál spolu, ale pokračoval sólo dál po silnici. Do Čenkova ale vede ještě jedna cesta –

kolem rybníka – kudy šla posléze i Regina a ostatní, kteří se domnívali, že když s nimi dotyčný není, pak zřejmě zůstal „U Krat’áka“ v Jíncích. A naprůšvih tak bylo zaděláno. Brdy bohužel nemají Horskou službu, která by vyhlásila pátrání a když se po něm sháněli v Čenkově, gtrampové řidič, kteří mohli eventuelně projet trasu po silnici už požili a za volant nemohli. Vyvarujme se všech kdyby... a prej... protože to jsou jen spekulace a ty zůstávají zase jen spekulacemi. Přesto se pokusme nastínit, jak asi celá tragédie proběhla.

Leon tedy vyrazil sám, proč ne, jenže už předtím a asi i po cestě upíjel slivovičku (... ale kdo ne... o takovém víkendu...) a stal se mu úraz – po pádu si ošklivě zlomil kotník a zdravotní stav mu nedovoloval se bez pomoci dalšího člověka opět postavit na nohy. Ztratil hodně krve, k tomu podchlazení... sečteno a podtrženo, jinak než smrtí to skončit nemohlo. Škoda, že nebyl schopen sám si o pomoc zavolat. A ač se Regina sama snažila dovolat se mu, býsledek byl nulový. Navíc to pak slízla ze všech stran. Prý nejen koho že si to pozvala, ale po celé republice začaly kolovat panflety (ozvali se dokonce lidi až z Austrálie a Kanady – co ti o tom mohou vědět s tím, že za jeho smrt může ona) a všichni šmahem odsuzují její jednání, aniž by jí dali možnost se jakkoliv hájit (to my

Čecháčci přece tak dobře umíme). Ale i ti, kterým bylo divné, že kamarád nedorazil nemohou popřít, že se s ním Regina opětovaně pokoušela spojit. Vždyť je to hovadina. Prý kdyby se všichni zvedli a šli ho společně hledat...Jo? A proč to teda neudělali? Nakonec by to dopadlo tak, že až by rozjařená společnost vyrazila do noci a mrazu po nezvěstném pátrat (neznámo kam) tak by těch obětí také mohlo být víc. A volat policajty? Ruku na srdce... ti by si asi řekli, že tady se trempové „ztráceli“ vždycky, že zalůezl někam do lesa, mávli by rukou a čekali až se ráno sám objeví. Maximálně by se po té silnici projeli,

ale pokud ležel někde stranou a nebyl vidět... snad by měli štěstí... anebo taky ne. Reginu ráno našli stejně jen podle toho, že oběť měla ve svém mobilu spoustu nevyzvednutých hovorů, usvědčujících ty, kteří tvrdili, že se na to Regina vykašlala, že lži. To jsou ale všechno jen dohady, nabývající dalším a dalším předáváním zcela jiných rozměrů...

Ano, je to strašné a šílene, ale strašné a šílené je i to hrozné nařčení vypuštěné do světa, že za smrt tohoto moravského vousáče může někdo jiný, než on sám. A ta ostrakizace v podobě nějakých petic... Je to samozřejmě hrozná a hlavně zcela zbytečná tragédie. Ale na druhé straně byl měl každý z nás být dostatečně zkušený a zodpovědný sám k sobě, aby věděl, jak se má v extrémních podmínkách chovat. Je něco jiného nechat upadnuvšího člověka ležet a jít si po svých nebo jen prostě čekat na někoho, kdosám někde nedošel. A že kořalka zahřívá jej srdce a mysl, ale nikoliv tělo, to ví snad už také každý. Každý by holt měl vědět na co stačí. A rozesílat pomluvy na někoho, kdo si stejně tohle trauma v sobě ponese do konce života asi není krokem správným směrem. A někoho bez důkazů vinit, to může skončit jen dvěma způsoby: buď trestním oznámením pro pomluvu nebo rozbitím ksichtu dotyčného.

V každém případě je ale škoda zmařeného života a plaketa s Leonovým jménem jistě nalezne na skále na symbolickém trampském hřbitově u Jinců své důstojné místo...

Z názorů kamarádů a debat na trampských FB stránkách zkusmo sestavil Jožin

SLEZINA U KRAPÍTKA

Svobodná stezka, na kterou jsou ovšem

Polovina ledna je taky obdobím, kdy se na Krapítkově haciendě pod Táborem koná slezina jeho osady

zváni i kamarádi odjinud. Tak i letos jste tu mohli narazit na pardy ze Zlaté podkovy, Úplňku, Černého bizona, objevil se i Rost'a z Blanice a v neposlední řadě i krajskej šerif Artur. Po letech zamrzlá Lužnice se

svými zalesněnými stráněmi evokovala představu Yukonu a fakt nescházela ani dobrá zábava v představovaná hejnem písniček, tradičních odpoledních klání i plameny slavnostní vafry.

NOVÁ FOLKOVÁ SCÉNA NA JIHU

Vznik nové trvalé folkové scény na jihu Čech sleduje hudební projekt s názvem VEČERY S..., který byl zahájen v lednu tohoto roku v sále českobudějovického divadla

U kapličky. Duchovním otcem nevšedního nápadu na oživení veřejné hudební nabídky je Jarďa Hnízdil (Spolektiv), jenž si k jeho realizaci moudře přizval Vaška Koblence (Bonsai č.3) a společně pak oslovili Pavla Žalmana Lohonku, který se stal patronem celého letošního ročníku těchto zajímavých koncertů.

Žalman byl navíc také hlavní hvězdou pilotního lednového koncertního večera. Publikum v poměrně širokém věkovém spektru (včetně dětiček školního věku) ocenilo jak osvědčené staré Žalmanovy hity, tak písničky z novější kolekce, ale i písničkářovo mluvené slovo, při zpovědi v režii Vaška Koblence. V ní se upřímně a bez přehánění přihlásil jak ke svým tramským začátkům a osadě Hvězda jihu, tak i k několika desítkám tramských písniček z této prvotní písničkářské etapy. Nostalgicky zavzpomínal na pořady Písničkáři v budějovické Besedě, na neopakovatelnou atmosféru celostátní Porty v Plzni i na dřívější pospolitost a vzájemnost této hudební scény. Kromě jiného také prozradil, že se chystá zajímavý nahrávkový remake již dříve natočených evergreenů z jeho repertoáru, a to jednak se stávající sestavou a jednak za účasti Pavlíny Jišové a Tondy Hlaváče. Asi nemusím dodávat, že se Žalmanovo vystoupení neobešlo bez přídavků, završených takřka kultovní lidovkou Nezacházej slunce, kterou si obecenstvo spontánně zazpívalo společně s ním.

V úvodu lednového večera se však představila mladičká, ale nadějná Jessica Haug, kterou si možná někteří připomenou z loňského portovního pódia. Její zajímavý hlas dobře ladí se zvoleným vesměs bluesovým repertoárem a zejména písničkami Zuzany Navarové. Jsem přesvědčená, že o téhle drobné jihočeské písničkářce s kytarou ještě uslyšíme.

Irské, skotské keltské, ale i vlastní skladby v tomto duchu pak přinesla tentokrát čtyřčlenná, instrumentálně výborně vybavená skupina Shivers z Volyně a Strakonice. Ačkoliv má za sebou už více než šestnáctiletou a celkem úspěšnou hudební dráhu, není ve veřejném povědomí příliš zakotvená, zřejmě díky své užší žánrové specializaci. Nicméně její instrumentální výkony a specifické aranže rozhodně stojí za poslech a za pozornost. Dámskou část skupiny tvoří šikovné dlouhomasé sestry, vnučky pana Režného, zakladatele strakonického dudáckého festivalu. Tuto skutečnosti si logicky diváci připomněli i v nevšední souvislosti s dámskou hrou právě na dudy, která skvěle doplňovala některé z uváděných, pro českého posluchače poněkud nezvyklých skladeb.

Že založení této nové jihočeské kulturní tradice není samoúčelné, potvrdil svými slovy i Jarďa Hnízdil, který mimo pódium řekl : „V Českých Budějovicích, ale i jinde v jižních Čechách je spousta muzikantů a skupin, a dobrých, které veřejnost prostě nezná. Hrají si někde v úzkém kruhu kamarádů nebo v blízké hospůdce a nikdo víc o nich neví. A to je škoda. Právě pro ty by

tedy měly být tyto koncertní Večery s... Takovou rozjezdovou plochou, nabídnutým místem ke zviditelnění. Nechceme sem zvát zaběhnuté profesionální skupiny a populární písničkáře, i když třeba sem tam pro zpestření se nezříkáme ani toho. Ale především chceme dát šanci amatérským muzikantům a uskupením, aby je poznala širší veřejnost. V tomto směru chceme spolupracovat i s jihočeskou Portou, která má trochu podobné cíle. A pokud publikum s výběrem našich hostů stráví opravdu příjemný a pohodový večer, tak se naše předpoklady a plány naplní.“

Koncerty budou pokračovat až do dubna, pak je velká letní přestávka a program se opětně rozběhne v září. Budeme přát pořadatelům tohoto koncertního seriálu šťastnou ruku při volbě a výběru účinkujících a těm, kteří se na prkna této scény dostanou, aby jejich další kroky pokračovaly jen vzhůru...

Hanka

HRANÍ PRO ŠPELDOU

Kamarád Špeleček je už po nějakou dobu po mrtvici upoután v důchod'áku na invalidním vozíku. Dovedete si asi představit co to pro starýho trempíře znamená a jak to snáší. Jeho staří druzi z Ontaria a Černého delfína jej však v srdci nosí stále a rozhodli se vždycky aspoň jednou za měsíc jej vytáhnout na nějakou tu zpívanou. A té vždycky předchází nějaké to courání po bližším okolí krajského City. V polovině ledna to byl pochod tajemným Borským lesem opředeným pověstmi a údajnými úkazy paranormálních jevů. Na žádné podezřelné úkazy však pořadatelé (STOB) ani ty další desítky kamarádů (např. Satan, Zlatá lebka, Úplněk, Klášter...) táhnoucí s nimi ve stejné stopě nenarazili. Buďto byli duchové zmrzli nebo měli chřipku. Bohužel ta chřipajzna udělala škrt přes rozpočet i jinde – kvůli zákazu vycházek a návštěv opatrovníci Špelečka mezi zelený dav nepustili. Jinde možná přišel kouzelník, ale my musíme doufat, že příště přijde i on a že večerní hraní mu nebude zprostředkováno jen pomocí chytrých telefonů...

Jožin

VANDRÁK ČESKÝ (Trampus Bohemicus)

Vandrák český (Trampus Bohemicus) je málo známou zdomácnělou formou vandraka amerického. Na území naší republiky byl zavlečen v období rodokapsu, na začátku 20. století. Vandraky řadíme mezi obratlé savce, ačkoliv někteří jedinci nesají.

Vandráci se na našem území rozšiřovali postupně. Jejich hlavními lokalitami byla původně hůře přístupná údolí větších řek, kde měli dostatek potravy a nebyli zde rušeni. Nejrozsáhlejší kolonie vandraků byly pozorovány zejména na horních tocích Vltavy a Sázavy. Vandráci se zde velmi rychle rozmnožovali a osídlovali i další teritoria, zejména divokou přírodu brdských hřebenů, takže jejich šíření se zde brzy stalo nekontrolovatelným. Toto území následně bylo vandraky osídleno po několik desetiletí a vandráci zde žili vedle ostatních živočišných druhů

poměrně nekonfliktně. Na veřejnost proniklo pouze několik nevěrohodných zpráv o napadení člověka, které však nebyly nikdy potvrzeny.

Postupující militarizace Brd po r. 1970 z Brd postupně vytlačovala řadu původních kultur, mezi nimi – bohužel – i vandraky. Vzhledem k velké přizpůsobivosti vandraků nedošlo k vyhynutí tohoto zajímavého živočicha, vandráci se přesunuli do jiných částí naší republiky, takže nyní jejich výskyt pokrývá téměř celé naše území.

Vandráci jsou tvorové převážně kolektivní, sdružují se do smeček odborně označovaných zkratkou T.O., které mohou být jak jednopohlavní (homogenní) tak i smíšené (heterogenní). Zejména v letních měsících lze občas spatřit i osamělého vandraka samotáře – odborně T.S. Vandrák český je veselý, hravý povahy, zpravidla je velmi plachý a civilizaci se vyhýbá. Přesto se nedoporučuje dospělé jedince zbytečně dráždit! Jsou-li ve svých teritoriích vyrušeni, dokáží se velmi účinně bránit a při opakovaných napadeních se stávají agresivními.

Vandrák je zajímavý i z anatomického hlediska. Tělo vandraka se skládá ze čtyř končetin, trupu, zvláštního vaku na zádech – odborně usárna – a hlavy zakryté obvykle speciální měkkou ulitou, tzv. sombreroem. Podobně jako u kopytníků jsou dolní končetiny vandraka pokryty zrohovatělou vrstvou zpravidla černé barvy, tzv. kanadami, které umožňují vandrakům pohyb i ve velmi členitém horském terénu. Většina vandraků má, obdobně jako velbloudovití, také speciální vak na vodu, který

průběžně doplňují a v období sucha z něj čerpají tekutiny, tzv. čutoru (dle jiných autorů též felinu).

Vedle těchto znaků je pro vandráka charakteristická i různá barva srsti – od jednobarevné tmavě zelené či khaki, přes různobarevnou nepravidelnou pigmentaci až po černou. Význam pigmentace vandráka a její občasné změny však nebyly dosud spolehlivě vysvětleny. Předpokládá se, že souvisí se zařazením jedinců ke smečkám.

Vandrák český je všežravý. Občas se sice ojediněle vyskytují jedinci vyhraněně býložraví, či masožraví, ale výskyt těchto mutací je zanedbatelný. Ačkoliv je vandrák neútočný, není vhodné ho lákat na pamlsky a neodborně přikrmovat.

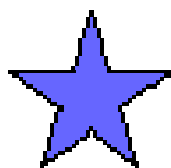

V létě se vandráci pohybují prakticky po celém našem území a často mění svá teritoria. Občas se houfují na určitých místech, která pečlivě vybírají a mnohdy i upravují. Zde pak probírají dosud přesně nezdokumentované kultovní rituály, tzv. potluchy. Zimu pak vandráci tráví většinou na jednom zimovišti, které si již v létě pečlivě připravili a bez vážného důvodu ho neopouštějí.

V přírodě má vandrák český řadu nepřátel. Mezi nejútočnější patří měšťák obecný (organus buzerakus), ochránce obecný (organus buzerakus amaterus), větrovkář pestrobarevný (polyesterus hilaris) a masťák český (tukus bohemicus). Vandráci jsou však velmi inteligentní a přímým kontaktům s těmito tvory se raději vyhýbají. Vzhledem k vysoké inteligenci odolávají vandráci všem nástrahám civilizace bez větších problémů, nebyli příliš ohroženi ani intenzifikací zemědělství po r. 1960. Přesto lze v posledních letech pozorovat snižování početních stavů tohoto zajímavého tvora.

Pokusy o umělý chov a domestikaci vandráků dosud nebyly úspěšné, odchycení jedinci jsou v zajetí agresivní a nerozmnožují se.

Převzato od T.O. Minnesota

ZIMNÍ SÁZAVA...

*NETRADIČNÍ ALE KRÁSNÉ ZÁBĚRY ZIMNÍ SÁZAVY POSLAL
KAMARÁD PAVLUŠÁČEK Z JIHLAVSKÉHO KONDORA...-*

http://muhl.rajce.idnes.cz/SOBOTNI_CUNDRICEK_PO_SAZAV
[E 14.1.2017/](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=2hMs7y4TTN4>

MRAZIVÁ DECHŤÁRNA

Perštejnem, se i přes nízký teploty sjela spousta trempířů... a snad až zařážející byla spousta z těch starších ročníků. Tuhle romantickou

Výborně připravenej kemp, s již klasickou osmihrannou pyramidou, dílem až uměleckým, se však

Tradice jsou tradice a zimní táboření na Dechťárně je jednou z nich. Vždyť se letos konalo (tuším-li správně?) již po třiadvacáté. Na tenhle pozapomenutej kemp v povodí Svratky u Vrtěžíře, nedaleko Bystřice n.

záležitost pro drsný vandráky odchovaný knížkama Jacka Londona mají všichni zaškrtnutou o poslední lednový sobotě. A zima, na zasněžený Vysočině, byla fakt přímo předpisová.

s mrazivou nocí a snad ještě třeskutějším ránem, dokázal vypořádat po svém. Stačily k tomu hektolitry čase, svařáku, polívky a jinejch pochutin a

především pak pohodová atmosféra prozářená plameny vatry a dunící spoustou kytar a všech možných dalších nástrojů trampskejch muzikusů. A kouzelný byly i vejšlapy do přilehlého okolí... takže prostě nikdo nemohl litovat toho, že v tomto případě raději nezůstal doma za pecí....

A KAM TŘEBA UPROSTŘED TÝDNE?

Snad již také ve 30. letech 20. století vstoupila tramská noha do údolí potoka Libochovka, nedaleko Chotýčan a jak uvádí Bob Hurikán, vznikla zde osada Měsíční údolí, někdy také zvaná Údolí Úsvit. Pravděpodobně zde ale fungovaly vedle sebe osady dvě. Místo to bylo velmi příhodné – hluboké skalnaté údolí uprostřed lesů, nedaleko vlakové zastávky, kolem kterého tenkrát fungovalo

několik hostinců a výčepů piva. S osadním životem souvisí i tragická smrt Josefa Holcepla, který se tu 1.3. 1945 (jak dosud informuje nápis na jedné ze skal) zabil při pádu na lyžích...

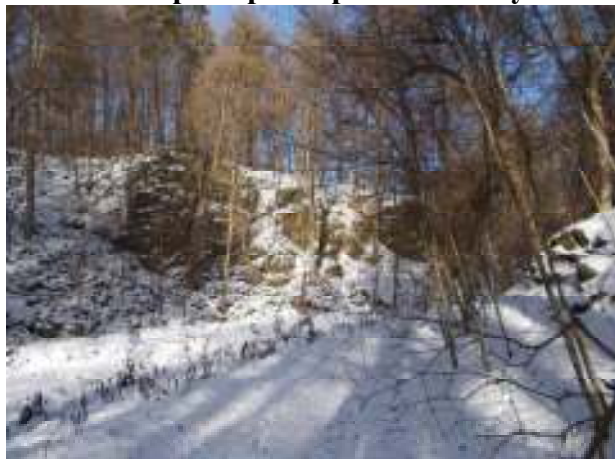
I na jeden den vás to vyjde na pěkný špacír. Pod nádražím se provlečete úzkým propustkem a po pěšině se vnoříte do lesa a za chvíli jste u potoka. Zatím je to spíš taková stružka, ale posléze nabyde až podoby bystřiny. Procházíte Měsíčním údolím a snažíte se okukovat chaty osadníků. Některý jsou klasický, hezký a starý, ale jako všude i

... když vás začne honit toulavá, v robotě nejní zrovna do čeho píchnout a válet se zbůhdarma doma se taky nechce? Měl bych tu tip na jednodenní cour do takovejch tak trochu netradičních míst.

Cílem trampů byla tak nějak odjakživa osa řeky Vltavy. Opusťme však pro jednu známý a prokláknutý místa a podívejme se na kraj severně od Budějic.

tady se místy najde nevkus, kterej třískne do voka Hezký je i osadní místo s kamenem, totemem a ohništěm s posezením. Postupu po proudu se nemusíte bát, všude je dostatek můsteků a hatí na podmáčených místech. Na svém putování narazíte i na lesní rybníček a potom... bohužel i na plot Poněšický obory. Slabší nátury se pak po příjezdové cestě vydají zpátky nahoru do „Kotejčan“ a ty co holdují adrenalinu pak překážku přelezou. Upozorňuju však, že vstup je sem zakázanej a kdo nechce chytit od fořta broky do zadku musí postupovat potichu a skrytě.

Je to ovšem ta nejkrásnější část celého údolí a tak možnej risk stojí za to. Ústí Libochvky do Vltavy jpak střežený malou soškou Sv. Jana Nepomuckýho a nachází se asi 1 km po proudu pod známou skálou Baba. A z tohoto místa už pak snadno došlápnete na Hlubokou a než vám pojede dostavník, třeba stihnete ještě i zámek...

Jožin

<http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/Libochovka/>

HELP! Pomoc! Sos!

Ahoj, trampové...! Hledám kamarádky maminky, která zemřela. Chtěla bych fotky z jejího mládí, či jiné věci, abych na ni měla co nejvíce vzpomínek.

Od 16 let jí říkali SNĚHURKA (jezdila se sedmi kluky, proto ta přezdívka) ale jmenovala se Blanka Scheibalová – ročník 1956. Narodila se v Praze v Holešovicích Na Štvanici a dělala umělecko – průmyslovou školu a její maminka – Eva Scheibalová pracovala na pumpě. Sněhurka měla ještě bratra Ivana, který také jezdil na vandr... a s nimi ještě jejich kamarádka Eva Pešková, zvaná Iondiánka. Sněhurka s sebou občas mívala mourovatého kocoura Matýska, zpívala, hrála na kytaru (měla osmnáctistrunnou dělanou na zakázku od Zycha – tu jí sle někdo na vandru ukradl). Původně byla blondýna obarvená načerno, dlouhé vlasy si zaplétala do dvou copů. Když se jednou na vandru kvůli zimě příliš přiblížila k ohni, tak jí jeden cop shořel.

Znala Čuňase a Magora. Nejsem si jistá, ale byla asi v osadě T.O. Severáci. Malovala a tvořila mnoho věcí z moduritu a dlala výbornou bůčkovou pomazánku.. jako háček jezdila i na divokou vodu. Kouřila a zásadně startky bez filtru. Víc věcí si nevybavuji, ale doufám, že se někdo najde a bude něco mít. Moc děkuji za otištění. Emailový kontakt na mne je evavickova.89@seznam.cz Moc děkuji věřím v pomoc.

Zdraví Sněhurka mladší

ZEMÍ TŘÍ SLUNCÍ

Tak nějak by se dala nazvat akce protivínských trampů, zahrnující zimní pochod oblastí nedaleko Fort Hazardu. Její duchovní otec – Shorry z Černého havrana – na ni ale sezval i další kamarády, kteří měli zájem společně protáhnout kopce v oblasti mezi Vltavou a Malší. Za základnu posloužil známá čundrácká hospůdka v Bujanově, kde se naskytla možnost uložení bágů a mohlo se tak

šlapat docela nalahko. Menší okruh zvolili hendikepovanější kamarádi, zbylé dvě desítky vyrazily na ten náročnější, o němž místní šerif Indián z Jižní řeky prohlásil, že má dobrých 18 km. Při pohledu na mapu asi nebyl daleko od pravdy. Zcela na začátku byl přesun do Rožmitálu na Šumavě (domácí lokalita naší T.O. Satan), za nímž následovalo stoupání nahoru na

Třešňovou a pak po hřebenu nad Velkou řekou do sedla na Rožmberkem. Lepší počasí

si snad organizátoři pochodu ani nemohli objednat. Sluníčko, modrá obloha bez mráčků, žádný ledový vítr, navíc Shorry vybral trasu s kouzelnými výhledy snad na všechny strany. A po cestě zbyl čas i na ohýnek s buřtíky. Do Bujanova se pak zpátky přitáhlo přes Hněvanov a po krátkém zotavení spustili muzikanti na kytary, basu i banjo... ozvala se i foukací harmonika. Hrál se až přes půlnoc, kdo chtěl, mohl pak přechrupnout přímo na sále a kdo si to chtěl fakt užít, vyrazil venku do sněhu.....

+++++

KAMARÁDI....

... Neznáte někoho kdo by vlastnil nebo by měl přístup k předválečným trampským časopisům NAŠE STEZKA či NAŠE OSADY? To je snad už to jediné co by mi pro práci na mojí knize o západočeském trampingu stačilo ke štěstí. Prohlédnout to, vypsát si roky, města a názvy osad, které mi tam ještě chybí. TRAMPY mám zmáknuté a RODOKAPSY též, i když tam mi chybí ještě také pár čísel. Prosím zapřemýšlejte....

A nemáte někdo třeba také e-mail na Dáblíka? Kdyysi, v pravěku, jsem si s ním psával. Ten, pokud nemá všechno, tak toho má hodně a tohle určitě...

V červnu se taky chystám opět do Českosasů a Labských pískovců dobýt ještě to, co nám z toho nejatraktivnějšího zbývá. V r. 2015 jsem navštívil Jetřichovice a tamní vyhlídky, ale kvůli tehdejšímu počasí jsem nestihl všechno. A přitom bych se rád podíval na bývalou T.O. Vlčice, kde se v fr. 1963 odehrál onen nechvalně známý „krvavý potlach.“ Nevím ale kde to je. Už jsem psal Brittovi, který to má blíž, ale ani on neví. Kdyby to tak šlo sehnat nějaké spolehlivé údaje, kde osada ležela, samozřejmě nejlépe GPS. Zatím moc děkuji a případné odpovědi uvítám na

Frank.charra@seznam.cz nebo na webovyjizan@seznam.cz

Čára

KLUB TRAMPŮ ŘEZBÁŘŮ

EXPOZICE TRAMPINGU NA VELETRHU V BRNĚ

Dobrá věc se podařila. A pro koho? Přece pro tramping. Nápad vzešel z naší trampské skupiny Expozice trampingu, která loni už počtvrté organizovala trampskou výstavu na veletrhu cestovního ruchu v Brně (3x s Mobilním trampským muzeem a 1x samostatně). Pro rok 2017 jsme nabídli možnost výstavy i Klubu trampských řezbářů. Na jejich 46. setkání (T.O. Yukon u ČB – viz Jižan

č. 53) byla domluvena výpůjčka 15 autorů a 5 jich přijelo předvádět práci osobně na výstavě. Chtěli jsme prezentovat jednu z nejvýznamnějších aktivit trampů a samozřejmě i trampingu samotného. Vždyť tramping bude mít v příštím roce 100. výročí vzniku. Proto chceme aby o něm bylo více informací. Toto hnutí si to přece zaslouží pro svoje principy k volnosti, kamarádství, vztahu k přírodě a romantice. Proto k tomu chceme něco udělat a nedívat se jen na

řidnoucí a stárnoucí populaci trampů. Chceme, aby i další poznali kouzlo naší přírody v mnohdy zapomenutých trampských kempech, kde teplo výročních ohňů a podmanivé trampské písničky polapí každého. Byla to

smysluplná akce, kterou přišlo

připravit a podpořit mnoho našich kamarádů. Dík patří všem.

Jara Palec

A TOHLE PERIODIKUM ZNÁTE...?

https://www.email.cz/download/k/FdYXiy7EIXtnLo060G24L1uxWanQM6e7iG_9Nci1XEf4a9YuZGRXQUh_EgFUCx6NUZcgV0/%C5%A0I%C4%9AKSON%202-2017%20%E2%80%93%20kopia.pdf

ZIMNÍ VZPOMÍNKOVÝ OHEŇ

Lopaty, lopaty, šorny, hromady sněhu a kapky potu z usilovné práce s jeho odstraněním alespoň z centra táborového kruhu – tak nějak vypadala příprava na zimní Vzpomínkový oheň T.O.S. Kanadský vlk, který se po roční přestávce konal 21. ledna na osadním fleku Na

Houšťatech. Ani mráz nezabránil zhruba čtyřem desítkám kamarádů v setkání věnovanému vzpomínce na ty už dříve odešli... tam... někam... čehož symbolem byl ohnivý kruh svící kolem zapálené vatry,

posílající oslnivými jazyky pozdravy k nočnímu nebi. Minuta ticha a po ní písničky, horký grog a srdečná debata nejen těch, kteří se ještě v tomto roce nepotkali, sněhové zmrazky křupající pod

botami... taková byla atmosféra té (dalo by se říci) oficiálnější části večera. Ta druhá se pak odehrávala v podobě zpívané ve strmilovské hospůdce Komorník, kde už bylo daleko tepleji. Snad i nasčítané věkové letokruhy přítomných pak rozhodly o absenci případného spánku v lednovém lese. Ale co, alespoň se nemohl proměnit ve spánek věčný. Každý už si prostě nějaký ten teplý pelech zajistil předem. V podstatě se tedy dá říci, že se akce povedla a že v platnosti setrvává a žhavou aktualitou se stává pozvání na Vítání jara – do stejných míst, se stejnou partou (18.3.2017)..

A propó, Divočáku – pokud mě slyšíš: Víš, při minulé v zpomínce na tebe Jožin tak nějak usilovně myslel i na tvé psy a hlava „blbec“ automaticky zavelela ruce psát jméno Vlčák. Příště snad budem chytřejší, starouši...

... co mi Tom našeptal

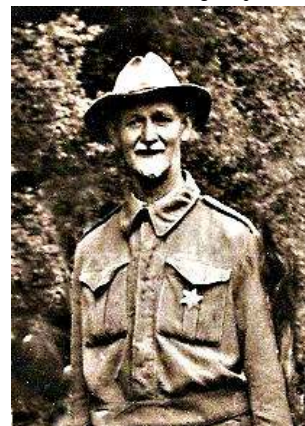
POTLACHY A TLACHY

Stál jsem v pozoru za zvuku tramské hymny asleďoval čtyři čundráky, kteří s se smolnými loučemi přibližovali ze čtyř světových stran k vatře potlachového ohně. Obraz tohoto posvátného okamžiku byl doprovázen zpěvem tramské hymny Vlajka vzhůru letí, protkávaný akordy kytar a to – když měl člověk štěstí, i Mikiho a Wabiho Ryvolových.

Byl jsem mladý sedmnáctiletý kluk, který hledal v životě něco neobvykle svobodného a nsvázaného rétorikou tehdejší politiky Československa a v postoji trampů jsem viděl svobodu, která nám dolním deseti miliónům, kromě hrstky vyvolených, chyběla.

Potlach se konal vždy k výročí určité osady a já jsem se svého prvního zúčastnil v r. 1966 na Náhodě u Třísova, pod hradem Dívčí Kámen, kde měla svůj výroční potlach T.O. Zlatá kotva z Českých Budějovic a byl na něm přítomen i krajský šerif Cody, tehdy snad sedmdesátiletý. Na potlach byli trampíci zvaní tzv. zvadly, což byla pozvánka, obvykle fotografie s datem a místem konání. Členové jednotlivých osad byli obvykle označeni tzv. domovenkou, kterou měli přišitou na rukávu levé

ruky a na níž byl znak a název příslušné osady. Byla to doba kdy jsme obdivovali americké „hippies“, kteří propagovali mimo jiné návrat k přírodě. Často vzpomínám na večerní soutěže u potlachového ohně – veselé vyprávění, zpěv, falešný zpěv a jiné různé zábavy pod otevřeným nebem. To vše probíhalo až do pozdní noci a bez alkoholu. Bylo starým tramským pravidlem, že ten, kdo byl opilý, nebo hodil vajgla do ohně, byl vhozen do řeky nebo potoka, které zpravidla usměřňovaly proud tekoucí vody v blízkosti tlachovišť. Spalo se zásadně pod širákem, kde jste mohli pozorovat měsíc a hvězdy. V létě byly noci krátké a tak nás ptáčci zpěváčci probouzeli i ve tři hodiny ráno. Dopoledne se pak pořádaly sportovní

soutěže. Například pětiboj nebo hod kamenem či hod sekerou a nožem. Zásadou bylo, že pořádající osada tlachoviště uklidila tak, aby v přírodě nezbyly po akci trampů žádné stopy. V odpoledních hodinách jsme, se obohaceni o další camaradlo (malou malovanou placku z březového dřeva), zavěšeného k ostatním na knoflíku levé kapsy batldresu zděděného po US army z r. 1945, loučili se svými kamarády zalomením palců pravé ruky. Pak jsme pokračovali lesními a polními cestami

přírodou, cestou necestou, na nejbližší nádraží na courák. V té době bylo u nádraží trampů v zeleném, s usárnami a telaty na zádech, mnohdy daleko víc, než lidí na písckém náměstí při oslavě 1. máje (tedy v případě kdyby ty oslavy nebyly povinné). Na nádražích prováděli kontroly příslušníci tehdejšího SNB (Sbor národní bezpečnosti)

v modrých uniformách, kteří trampům „pomáhali a chránili“ je kontrolami občanských průkazů. Zelená a modrá se k sobě nehodí (vyjma snad pohádky Chobotnice z druhého patra od Oty Hofmana a Jiřího Poláka, kde vystupovaly chobotničky Zelená a Modrej). Kontroly našich občanských průkazů se mnohdy neobešly bez různých humorných historek. Když se mne např. příslušník SNB tázal co znamená odznak US na klopě mého batldresu, řekl jsem mu: „Jo, to znamená Uhní – spěchám.“

Tenkrát se psala druhá polovina 60. let a tak mnohdy přišel ke slovu i obušek. Volby jedné strany byly tehdy povinné a já jsem jednou na podzim byl na potlachu (pokud si dobře vzpomínám byl to potlach T.O. Oscava z Tábora) a užíval si svobody, zábavy a přírody. Protože jsem byl již plnoletý, měl jsem povinnost jít k volbám.

Volební komise musely z nařízení z vyšších míst splnit volební účast na stav blížící se 100% a ten, kdo k volbám nepřišel, byl opatřičně „odměňován“ zájmem StB o svou osobu. Takže tu neděli volila moje maminka dvakrát. Jednou za sebe a pro mou nepřítomnost byla v pozdních odpoledních hodinách požádána odvolit i za mne. Já jsem měl tenkrát volby na háku. Svoboda byla pro mne vždy nejdůležitější a to trvá s patřičným odstupem času i dodnes.

Po r. 1989 se situace zcela změnila. Co není zakázáno, je povoleno. Na potlachy a trampská setkání jezdí oproti časům před padesáti lety již jen hrstky trampských kamarádů a samotářů ze starší generace. Vše se změnilo. Mladí sedí doma u počítačů, tabletů a mobilů a sledují různé tlachy, které v jádru kříví jejich charakter a tlačí je do slepých uliček. Zájem o přírodu a kulturu je minimální. Technika je v současném světě na vysoké úrovni a za velmi krátkou dobu šedesáti let se v technických oborech uskutečnily tak velké pokroky, že se tomu až nedá věřit a člověk se dívá, jak je to vůbec

možné. Svět se dal cestou techniky a poněkud pozapoměl na kulturu. Vše se nyní točí kolem peněz. Ty se snadno získávají v technických podnicích – viz různé montovny na okrajích měst – než na kulturní akcích. Vždyť i potlachy konala pořadající osada vždy ve své režii a nebyl to žádný výdělečný podnik.

No a před týdnem jsem četl v deníku Bohemia – Listy Písecka, že Wabi Daněk se dožil významného životního jubilea. To mu přeji. Byla tam ale zmínka o jeho písničce Rosa na kolejích, která prý je trampská hymna. Jsem při svých cestách a i doma téměř stálým posluchačem rozhlasových stanic Trampská osada a Country radio. Na vlnách obou těchto stanic je Rosa jako trampská hymna označována rovněž. S tím však zásadně nesouhlasím, protože je to zavádějící a stokrát opakovaná lež se pak stává pravdou! Pokud z nás v minulém režimu dělali schizofreniky tím, že jsme si na jedné straně něco mysleli a na druhé straně jiné říkali a ti, co moc zlobili, nakonec skončili v psychiatrických léčebnách, kde dostali rozum až po několika skotských střících a dokonalém vypláchnutí mozku, nepřeji si, aby se něco podobného stalo s dnešní mladou generací. Dříve byla totalita politická a v dnešní době začíná – nebo snad již začala totalita ekonomická.

Tak teď nevím zda žiji v Absurdistanu nebo na Zemi. Já osobně si myslím, že s nohama na zemi a s hlavou v oblacích. Jsem již starý, ostřílený pard, ale mnohé věci nechápu. Například, co je to život? Já si myslím, že život je jen chvilkou imaginární iluze v reálném čase vesmíru, kde se vše točí ve spirále času. Naučené vědomosti se zapomínají nebo z gruntu mění a pak se znovu s velkou slávou objevují. Říkají se lži a ještě nebezpečnější polopravdy, některé znalosti se zkreslují. Je též třeba si uvědomovat,

že zákony, které jsou nutné pro náš život, existují i bez naší vědomosti o nich a my velmi malý zlomek jejich principů postupně s velkou slávou objevujeme. Můj tatínek říkal, když jsme šli na houby do píseckých lesů a nesli jsme jich pak plné košíky, že by raději chtěl ty, co jsme nenašli, protože těch by bylo více. A tak je to i s těmi neměnnými přírodními zákony. Je nám dáno pouze to, co uneseme.

A jak to potáhnou naši mladí? Musí si nejdřív pořádně rozbít hubu. A až za sebou potáhnou lepivou kanagonovou stopu karmy tak jako my, tak na všechno zlé zapomenou a pochopí slova:

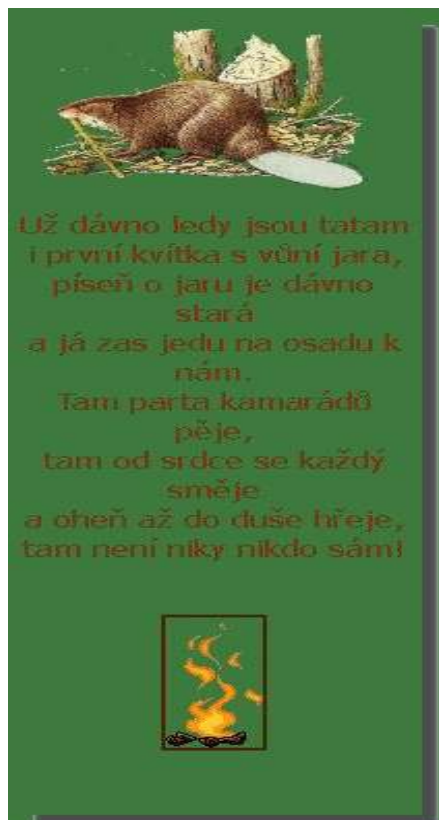
ŽIJ TADY A TEĎ !

KEGE T.O.P. Zlatá řeka, později Černý sup

CYKLOSTEZKA - ANO

ČI NE ?

Taky už jste slyšeli, že nám plánujou zase novou cyklostezku? Má mít dobrejch 50 kilometrů a vést z Lipna do Zlaté Koruny. Což o to, ne že bych měl něco proti bicyklistům a „šlapkám,“ jenže z mého úhlu pohledu to má jeden háček, či spíše pořádněj hák.

Vono čeho je moc, toho je fakt příliš. Nevím jak vy, ale mě z toho všeho zase vykukujou zájmy nějaký podnikatelský loby, snažící se protlačit své ziskuchtivý plány. Realizátoři se ohánějí tím, že kolaři (že se nám ale rozmnožili, už ani na lesních stezkách se zákazama si před nima nejste jistý...), tyhle chudáci to mají hodně obtížný, a že by při přesunu do Českýho Krumlova museli nedej Bůh dál jezdit po klasický silnici (kdo je k tomu nutí?). Jednotlivý etapy nově plánovaný cyklostezky by měly budovat příslušící obce a měly by pak na sebe navazovat. Věřím, že to určitě přinese nějaký ten výdělek a že to i svým způsobem pomůže místnímu rozvoji, ale co si budeme namlouvat... určitě si přitom zase někdo pořádně namastí kapsy. Je přece veřejným tajemstvím, že cyklostezky v týhle zemi jsou lačnejma polykačkama peněz – tak draho se nestaví nikde jinde v Evropě.

Ještě jsme se pořádně nevzpamatovali z megalonského projektu olympijského Lipna, kde developerským zájmům musel padnout za obět' kus lesa a po olympiádě – prej aby se tyhle plochy zase nějak využily – se tu najednou začnou stavět wellness hotely, kterýžto projekty měly do té doby stopku. Za největší průser nově plánovaný cyklostezky nepovažuju ani tak to, že má vést kolem Vltavy, jako spíš to, kudy povede. Podle územního plánu je tu totiž snaha vést její linii co nejbližší toku řeky – podobně, jako dnes vede vyasfaltovanej úsek kolařský dálnice z Hluboký nad Vltavou do Purkarce. A jsme u toho. Jakej kus lesa, včetně úseku s přírodní rezervací, musel padnout za obět' kilometrům černýho koberce jenom proto, že.... No proč vlastně? Pro větší pohodlí kolařů? Asi ne, na ty by každěj prděl... a pravdivou odpověď si asi každěj zodpoví sám. Jistě, uznávám, že ten původní úsek nahoru k Babě a následnej sešup dolů k řece byl dost hustej, ale proč by to kolo taky nemohli kousek vést? Ostatně všude jinde se po turistickým značení dalo v pohodě jet. Ale zpět k původně naznačenému problému.

Pokud by nová cyklostezka měla skutečně vést kolem Vltavy, narazí totiž na přírodní překážku v podobě meandrů v poměrně hlubokým údolí, kde míst pro její zbudování je po čertech málo. A pokud projektanti skutečně nechtějí využít stávající silnici, musel by logicky padnout za obět' pravej břeh řeky. A to je z mého hlediska naprosto nepřijatelný!

Stejně jako naplánovaná soustava přehrad, kterážto snaha se periodicky vrací. Podle statutu řeky Vltavy nesmíte tábořit jinde než v kempech, aby se vaše případný nocování někde jinde přírody nedejbože nějak

nedotklo... a najednou se bude kácet, budou se odstřelovat skály a buldozery budou obracet břehy Velké řeky naruby? Zase se budou měnit zákony a vyhlášky podle toho jako to kdo potřebuje a jak se komu hodí? Říká se, že 1 km týhle stezky by stál cca 4 milióny – a teď si to vynásobte padesáti. A co třeba výkup pozemků? Kdy na to ty kačky sehnat? Z připitomělejš evropskejch dotací nesmyslnejch projektů? Určitě by se tyhle prachy daly využít daleko smysluplněji. Pokud teda někdo někomu nepůjde na ruku, tak se PRAVĚ TADY otevírá možnost všem těm různěm ekologickěj sdužením, kecajícím jinak do všeho možnýho. Možná biju na poplach předčasně, ale obávám se, že než se rozkoukáme, tak bude pozdě. A k Vltavě ucpaný tisícovkama lodí přibude peleton zpocenejš polykačů kilometrů... Tak co vy na to? Jakej je váš názor?

Jožin

POVSTAŇTE KAMARÁDI

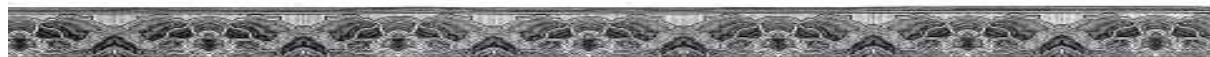

Občas nám připadá, že Jižan funguje jen jako zvěstovatel černých zpráv, že se stále sd někým loučíme... a loučení jsou vždycky smutná a nejsmutnější ze všech jsou ty, když z našich řad odchází někdo na ten svůj poslední nebeský vandr. Tentokrát si černý los vytáhnul

PAVEL WAKDA WALYCZKO

z Čenkova na Brdech. Často jste ho potkávali nejen v lesích, ale třeba i trampských bálech a to i v době kdy už se pral se zákeřnou nemocí. Nějak už se nám kamarádi přesouvají k tomu nebeskému ohni a jeho osud se naplnil 17.2. 2017, aniž mu ještě byla dána možnost přivítat nadcházející jaro. Bohužel už s námi nikdy nezasedne do magického kruhu kolem ohně a nepozvedne svůj hlas v oceňujícím trampském UMÍ! Za všechny kteří se s ním setkávali na těch trampských stezkách mohu říci, že nejenže zapálíme svíci, ale vždy si při ohni vzpomeneme.

Takře Waldo, kamaráde, poslední AHOJ a pozdravuj tam nahoře...

STALO SE NA OSADÁCH....

.... i jinde

31.12. Tak jako každoročně, i v roce uplanulém patřil závěr roku českobudějovické Zlaté řeky muzice. Pod střechou útulné suchovrbenské hospůdky se Zlatá řeka a její přátelé loučili s odcházejícím rokem hotovým gejzírem písniček, samosebou, že převážně trampských. Nouze nebyla ani o humor v podobě anekdot a mistrovsky vyprávěných drobných komických příběhů. Doufejme jen, že při loučení všeobecně pronášené přání všeho dobrého v novém roce 2017 dojde naplnění. Co víc si ještě přát, když ještě člověk chodí po svých a má kolem sebe dobré kamarády...

7.1. Další rok si ke svému věku připočítal Tom z Kanadských vlků. A nejlepší příležitost k oslavě se mu naskytla hned v tu sobotu, protože...

... T.O. Satan pořádala již 8. První stopu. Tentokrát se ta khaki squadra vydala na pochod z Kamenného Újezda na zřícenině Kotku a dál po Velké řece až k jezu U Rybů. Závěr, již mimo program, proběhl pak v boršovské hospůdce Pod skalou

http://tosatan.rajce.idnes.cz/Prvni_stopa_2017/

samozejmě že podobných akcí bylo daleko více, za všechny ostatní snad ještě tato

http://tremgoviny.rajce.idnes.cz/Prvni_vikend_2017/

... na Říčkách si Spící hvězda volila šerifa – nic se nezměnilo – Keňáááá!!!!

10.1. ... opustil naše řady kamarád Sysel ze Soběslavi

11.1. ... jme měli možnost vzpomenout Michala Tučného, slavil by zrovna 70 let

... některé jeho písničky pak jistě zazněly u SOČB při Setkání s tramskou písničkou

14-1. ... tradiční Šipkiádu uspořádali Thompsonovi vlci na Ranči přátelství

... a ani Rysák si neodpustil neuspořádat opět Zimní táboření. Místo slov snad promluví tyto obrázky

http://kubrtsamorost.rajce.idnes.cz/Rysakovo_34.Z.T.Brdy-Rosomak_13.-15.1.2017

... ve stejném duchu pak probíhal i 20. Oslavský Rampušák

http://czochtan.rajce.idnes.cz/20._Rampusak/

... V Brně se zároveň konal už 9. ročník Žebětínského trampobraní. Zahrála tu T.O. Roza ze Zastávky u Brna, Otisk z Nového Rychnova, B.P.T. ze Zlína, chrudimská Chrupa a domácí F.T. Prim

19.1. ... a protože je leden, musely zaznít i další Písňe zmrzlého dřevorubce, hudební pořad v kabaretu U Váňů, jehož hlavním protagonistou je Honza Bican se svým banjem

... v rámci brněnských veletrhů se rozjela i řezbářská expozice tramského muzea

21.1. ... vyrazili budějčičtí kamarádi na šlapací okruh západně od města, jehož vyvrcholením mělo být setkání se Špelečkem (z čehož bohužel zásahem zhůry sešlo), ale muzikanstké posezení realizováno bylo

... na kempu Na houšťatech u Kanadských vlků zahořel zimní vzpomínkový oheň

22.1. ... jsme mohli vzpomenout Jendu Kordu. Tento zakladatel Settlerů, nejprve skaut a posléze tramp z osad Dakota a Stará Hiawatha, písničkář mající na svém kontě přes 300 titulů (mimo jiné i Vlajku) se narodil v r. 1904

28.1. ...kamarádi z protivínského Černého havrana zorganizovali zimní trek Bujanovskem a přilehlou krajinou Země tří sluncí

Zimní radovánky

30.1. ...na slezině trampů na Decht'árně jste si mohli připadat jak na Aljašce. Pravda, pod nulou bylo „jen“ 8 stupňů, ale když pak Bob (jak už má ve zvyku) zapálil oheň třením dřev, mohli jste si vychutnat na 15 muzikantů a hromadu muziky

...Wabi Daněk oslavil 70. Přejeme mu, aby i ty osmé gumy na životní káře sjel celé

... Sedmdesátku už má na hrbu i protivínský Čáryfuk . Zajímá vás jak vypadala oslava na známé Country cihelničce? Stačí si najet jeho reportáž

<http://www.countrycihelna.wbs.cz/2812017-Caryfuk-70.html>

... Ve stejné době probíhal i Slimův memoriál (Ivan Mazzolini T.O. Psanci Ostrava) výstupem na Lysou horu

...Začátkem února přišla tramská komunita ve Vancouveru o dalšího kamaráda. Jmenoval se Bobor – občanským jménem Lubomír Kuník – a pocházel z Košic. Byl zavražděn, surově ubodán ve známém Stanley Parku indiánských totemů. Věnujme mu tedy alespoň přes oceán letmou vzpomínku

Špatné zprávy

<http://www.pluska.sk/regiony/vychodne-slovensko/brutalna-smrt-slovaka-kanade-lubovi-stal-osudnym-jeho-konicek.html>

https://www.email.cz/web-office/TT5civJkRL5niaLK7dLbscrzv6zODMNlzXTd0PemRS9GxNuL-xnKXS_CsQS7zj0QdtrJHMI/Bobor%20-%20spomienka.doc

3. – 5.2. ... to bylo něco pro milovníky tramské romantiky, mohli se účastnit tradičního, už 44. zimního táboření na hradě Lichnici

...milovníci muziky se naopak slézali na 20. Tramský guláš v Hájence ve Staré Bělé u Ostravy. Při tomto hudebním projektu jste si mohli poslechnout BG Styl, Dominiku, Brzdaře, Alibabu, Bídu s nouzí, Fest, Nikolu s Otou, Mendoše a spol, Bo!!!, Bosorky a BPT

7.2. ...Jménem všech Jožinů si ten z budějických Satanů dovolil popřát svému duchovnímu otci – Ivan Mládek totiž vytlačil lat'ku až k pětasedmdesátce

8.2. ... v Budvar City hostovaly Country Sisters – krásný holky s kytarama, který obyčejně hrajou spíš v zahraničí. Velmi úspěšné byly i u nás

9.2. ... na hosty bylo bohato i následující den. K Nezmarům přijeli zahrát nenapodobitelný a nezaměnitelný Pavel Dobeš a jeho dlouhodobý brilantní spoluhráč Tomáš Kotrba. Bohužel ve stejnou dobu vystupoval ve filharmonii i Ivo Jahelka.. a teď si lámejte hlavu s tím kam vyrazit

10.2. ...Na chalupě na Bělci se odehrávaly (doslova) už XXII. Ozvěny Folkaliště. Mezi jinými vystupovali i Stránici a rovněž největší ikona a legenda tramské písně Miki Ryvola, který tu mimochodem koncertoval už v r. 2014

11.2....A dalo by se říci, že stejná sestava, posílená ještě Béd'ou Šedífkou a Přeletem M.S. se následující den přesunula do Dvorců u Jihlavy na XV. Valentýnské hraní

<https://www.youtube.com/watch?v=XocWAY1GTGo>

<https://www.youtube.com/watch?v=wnklqMyfOro>

<http://muhl.rajce.idnes.cz/XV. VALENTYNSKE HRANI -DVORCE -11.2.2017>

... 22. výroční oheň pořádali také trempíři z T.O. Fšude na Kameňáku v místě zvaném Kanada u lomu Borovičko

15.2. ...Další z hudebních slezin SOČB byla svědkem budějická Bedna

17.2. ...Dorazila smutná opráva z brdského Čenkova –zemřel Walda

18.2. ...Jako každý rok zahořel na brdském kempu Neskenonu vzpomínkový oheň za kamaráda Houlu, tragicky zemřelého 11.12. 89 ... bylo by mu 56 let

... Kamarádi Staré řeky uspořádali další ze svých tradičních bálů, tentokrát v duchu Starci na chmelu aneb nachmelení starci. Hudební spoluúčast provozovalo Eldorado

... A na Dolním hradišti na Střele zorganizoval Lišák zimní potlach

21.2. ...Už je to taky 74 let kdy v osvětimském koncentráku zemřel generál Brdské zimní armády Jerry Packard. Nejen Zlaté dno stále vzpomíná a ctí jeho památku

25.2. ...Druhá lidská pochodeň vzplála před 47 lety, kdy Jan Zajíc marně obětoval svůj život ve snaze probudit apatický národ dušený komunistickou normalizací

... T.O.Orlíci sezvali kamarády na Zimní oheň do Chvaletic

... Polaro (Pochod labskou rovinou) – už sám název napovídá mnoho

... Každoroční hudebně-masopustní slezina kamarádů z osad Satan, Jižní řeka El Sacramento a mnohých dalších, kteří se pokoušeli napravit v Bodyho „Polepšovně“ v Hůrách, proběhla - bohužel s výsledkem zcela mizivým

... ve Staré Lhotě za Ostravou to zase rozjeli Šviháci na Džigitově country bálu. Taky už akce s bohatou tradicí a velkým zájmem o vstupní tickety

26.2. ...85 let by se dožil „muž v černém“, zpěvák, kytarista a skladatel Johnny Cash. Jeden z nejvýznamnějších zpěváků americké country nás bohužel opustil už v r. 2003 a slavné:“Hello, I’m Johnny Cash“ slýcháme už jen z nahrávek

27.2. ...117 let už uplynulo od narození gtrampského písničkáře Jarky Motla. Na jeho počest zahráli na Barče (v triu) Duo Tornádo, KTO, Kamarádi Staré řeky, duo Ztracenka a osada Apten-Hassa

Než vyjedete...

T.O. TYGŘI Roudnice n/L
Zve Tebe a Tvé kamarády na
40.FRANTŮV VEČER,
pořádaný 4.3.2017 v herně
na náměstí 28.října,
od 20:00.

++++
4. března 2017 vzplane v Tygrím údolí oheň k 30. výročí osady LOUSIANAS TIGERS COMMANDO. Spojky číhají 3.3.v saloону Wojkow City
++++

Senior Country klub
SENSEN Prachatice
POŘÁDÁ
III. CountryBál
10.3.2017 - 19:00 hod.
vstupné jako výpalné
100,-Kč
hraje country kapela
"HUSMENI"
Na Kovárně - Staré Prachatice
Garant Městská org.Svazu důchodců Prachatice z.s.
autor: Karel Hrdza

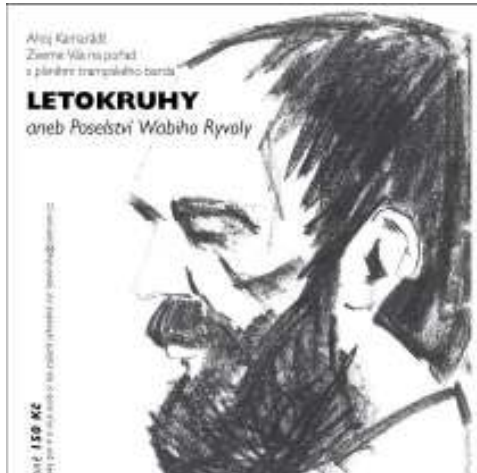
++++

ZVADLO NA
TRAMPSKÝ
"COUNTRY BÁL"
ČENKOV
"Hospoda za vodou"
11. března 2017
vstupné: 50,- Kč

Srdečně zveme všechny kamarády
do ČENKOVA na trempský bál.
Koná se v "HOSPODĚ ZA VODOU"
Dne: 11.3.2017 od: 19.00 hod
Vstupné: 50 Kč
hraji: **SOUSEDÉ**
pozn. Spání zajištěno do neděle v předpříjí hospody
Vemte si sebou i své hudební nástroje.
Vlak:člová stanice JINCE

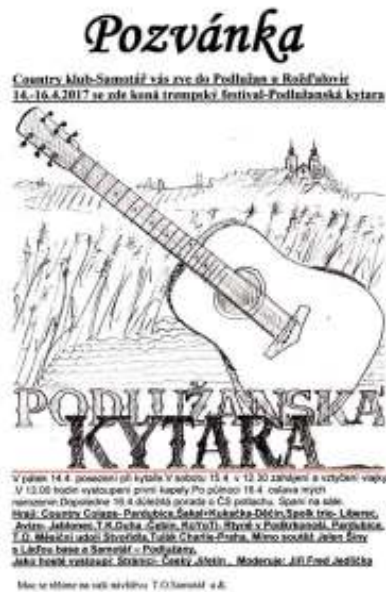

+++++

18.3. 2017 zve na Houšťata T.O.S. Kanadský vlk

+++++

+++++

+++++

17.3. Probíhá na Barče opět jeden z memoriálů – tentokrát věnovaný vzpomínce na Jendu Kordu. Uslyšíte duo Blanici, Eldorádo, K.S.Ř., Nové struny, Sašu samotáře, Brzdaře, Tonyho Linharta, Sešlost, Tuláka Charlieho

18.3. POZOR! POZOR! POZOR! Krajské kolo Porty v rozhlasovém studiu U tří lvů v Budějkách. Problém je v tom, že všude jinde se budou vítat jara a tak to asi s tou trempířskou účastí bude dost pofidérní

23.3. Na návštěvě u Nezmarů budou samotní Nezmaři....

A MNOHÉ DALŠÍ AKCE. TAK SI TO UŽIJTE!

